

трици и трева. Кака Вела съ дървенъ гребенъ изчисти и вчеса агнето. Стринка проврѣ на шията му вѣнецъ отъ цвѣтя и на едното рогче бодна свѣщица. После подаде на чича рѣжена, върху вжгленигѣ на който димѣше тамянь. Запретналъ ржкави, чичо свали шапката си, изправи се къмъ изтокъ, прекръсти се, прекъди три пѣти софрата и агнето, и благослови: — Да бжде спорно въ кжщи като соль, да бжде берекетлия като трици, да бжде здраве като трева.

Когато чичо измъкна отъ пояса си острия ножъ и притисна агнето между краката си, азъ не издържахъ. Не бѣхъ виждалъ до тогава да колятъ агне. Избѣгахъ въ кжщи. Бѣхъ потресенъ отъ човѣшката жестокость. Защо това мило, младо невинно същество трѣбваше да загине мъченически? Изправенъ бѣхъ предъ страшна загадка като предъ нѣкаква бездна. На двора бѣше стихнало като въ храмъ. По едно време децата закрещѣха. Надникнахъ презъ прозореца — децата бѣха нацапани съ кръвъ. К ка Вела държеше паница, пълна съ кръвъ.

— Намажи и горния прагъ — рече ѝ стринка. — Тая кръвъ пази въ кжщи да не влизатъ болести и магии. Останалата хвърли въ рѣката, та да вали презъ лѣтото дъждъ.

Само мене не намазаха — не дадохъ, но и не ядохъ отъ агнето. Всички се почудиха, но никому не казахъ, защо не ми се ядѣше.

Н. В. Ракитинъ

